

LIEDTEKSTEN

Avondconcert De Stag - zondag 15 maart 2026

Ana-Carmen Balestra | sopraan

Julius Backer | piano

JOHANNES BRAHMS (1833-1897)

Selectie uit 5 Lieder

Op. 105, nr. 1: Wie Melodien zieht es mir

Wie Melodien zieht es
Mir leise durch den Sinn,
Wie Frühlingsblumen blüht es,
Und schwebt wie Duft dahin.

Doch kommt das Wort und faßt es
Und führt es vor das Aug',
Wie Nebelgrau erblaßt es
Und schwindet wie ein Hauch.

Und dennoch ruht im Reime
Verborgен wohl ein Duft,
Den mild aus stillem Keime
Ein feuchtes Auge ruft.

Op. 107, nr. 2: Salamander

Es saß ein Salamander
Auf einem kühlen Stein,
da warf ein böses Mädchen
Ins Feuer ihn hinein.

Sie meint', er soll verbrennen,
Ihm ward erst wohl zu Mut,
wohl wie mir kühlem Teufel
Die heiße Liebe tut.

Op. 105, nr.1: Als melodieën gloeit het

Als melodieën gloeit het
Mij door de ziel sereen,
Als lentebloemen bloeit het
En zweeft als geur stil heen.

Maar komt het woord en spreekt het
En brengt het voor het oog,
Als nevelgrijs verbleekt het
En trekt als 'n zucht omhoog.

En toch houdt in de rijmklank
Een geur zich nog wel schuil,
Die loskomt uit de kiemrank
Wanneer ontroerd ik huil.

Op. 107, nr. 2: Salamander

Er zat een salamander
Eens op een koele steen,
Toen wierp een hart'loos meisje
In 't vuur hem heel gemeen.

Zij dacht: hij zal verbranden,
Maar 't gaf hem juist veel moed,
Zoals mij, koele duivel,
De hete liefde doet.

JAKE HEGGIE (1961)

uit Paper Wings

A Route to the Sky

My mother taught me to fly
Not even knowing that she had done so
I climbed on the roof
The complicated route to the sky
But the firemen
got me down
Oh, the firemen
got me down
Lisa was eight
When she climbed through a window, out
onto the roof
When I saw how she'd done it
I nearly fainted
So I climbed out after her
Lisa, don't move
Then we were both stuck
Two trucks, an ambulance
Two station wagons of rescue teams
Came to the house
And the firemen
got us down
Oh, the firemen
got us down

Paper Wings

When I was young, I lived in Greece with my
mother,
That's right, Greece
We lived in a house, a house with a great big
balcony
And Signorina, Signorina, Signorina was my
nanny
Ah
Ah
One day Signorina made me wings out of
paper
That's right
Paper wings
And for days and days I pretended to fly
To fly over the rooftops of Athens

De route naar de hemel

Mijn moeder leerde mij vliegen,
zonder te beseffen dat zij dat deed.
Ik klom op het dak,
langs een ingewikkelde weg naar de hemel.
Maar de brandweerlieden
haalden mij naar beneden,
o, de brandweerlieden
haalden mij naar beneden.
Lisa was acht
toen ze door een raam naar buiten klom,
het dak op.
Toen ik zag hoe ze dat had gedaan,
werd het me bijna te veel.
Dus klom ik haar achterna.
Lisa, blijf staan!
En toen zaten we allebei vast.
Twee brandweerwagens, een ambulance,
twee wagens van de reddingsdienst
kwamen naar het huis.
En de brandweerlieden
haalden ons naar beneden,
o, de brandweerlieden
haalden ons naar beneden.

Papieren vleugels

Toen ik jong was, woonde ik met mijn moeder in
Griekenland,
ja, in Griekenland.
We woonden in een huis, een huis met een groot
balkon,
en Signorina, Signorina, Signorina was mijn
kindermeisje.
Ah...
Ah...
Op een dag maakte Signorina vleugels van papier
voor mij,
ja,
papieren vleugels.
En dagenlang deed ik alsof ik kon vliegen,
vliegen over de daken van Athene

MAURICE RAVEL (1875-1937)

uit Canciones clásicas españoles

1. Chanson de la Mariée

Réveille-toi, réveille-toi, perdrix mignonne,
Ouvre au matin tes ailes.
Trois grains de beauté,
mon cœur en est brûlé!

Vois le ruban d'or que je t'apporte,
Pour le nouer autour de tes cheveux.
Si tu veux, ma belle, viens nous marier!
Dans nos deux familles, tous sont alliés!

2. Là-bas, vers l'église

Là-bas, vers l'église,
Vers l'église Ayio Sidéro,
L'église, ô Vierge sainte,
L'église Ayio Costanndino,
Se sont réunis,
Rassemblés en nombre infini,
Du monde, ô Vierge sainte,
Du monde tous les plus braves!

3. Quel Galant m'est comparable

Quel galant m'est comparable,
D'entre ceux qu'on voit passer?
Dis, dame Vassiliki?

Vois, pendus à ma ceinture,
pistolets et sabre aigu...
Et c'est toi que j'aime!

F. Obradors

El Vito

Una vieja vale un real
y una muchacha dos cuartos,
pero como soy tan pobre
me voy a lo más barato.
Con el vito, vito, vito,
con el vito, vito, va.
No me haga 'usté' cosquillas,
que me pongo 'colorá'.

1. Ontwaak, ontwaak, mooie patrijs

Ontwaak, ontwaak, mooie patrijs,
spreid je vleugels naar de ochtend.
Drie schoonheidsvlekjes,
en mijn hart staat in vuur en vlam.

Zie het gouden lint dat ik je breng
om het om je lokken te binden.
Als je wilt, mijn liefste, laten wij trouwen!
In onze beide families is iedereen verwant.

2. Daar beneden bij de kerk

Daar beneden bij de kerk,
bij de kerk van Sint Sideros,
de kerk, o Heilige Maagd,
de kerk van Sint Constantijn,
daar rusten,
in ontelbare aantallen,
de dappersten, o Heilige Maagd,
de dappersten ter wereld.

3. Welke galant kan zich met mij meten?

Welke galant kan zich met mij meten,
onder allen die men voorbij ziet gaan?
Zeg mij, meesteres Vassiliki?

Zie, aan mijn gordel hangen
pistolen en een scherp zwaard...
En jou bemin ik!

El Vito

Een oude vrouw kost één real,
een jong meisje twee kwartjes.
En ik, je weet het, ben zo arm,
ik ga voor de goedkoopste.
Met de vito, vito, vito gaat het voort,
kietel me niet, ik word er rood van!
Kijk me niet aan, o meisje lief,
ik val nog helemaal uit elkaar.

Del cabello mas sutil

Del cabello más sutil
Que tienes en tu trenzado
He de hacer una cadena
Para traerte a mi lado.

Una alcarraza en tu casa,
Chiquilla, quisiera ser,
Para besarte en la boca,
Cuando fueras a beber.

Chiquita la novia

Chiquitita la novia,
Chiquitito el novio,
Chiquitita la sala,
Y el dormitorio,
Por eso yo quiero
Chiquitita la cama
Y el mosquitero.

A.Ramirez

Alfonsina y el mar

Por la blanda arena
que lame el mar
Su pequeña huella
no vuelve más,
Un sendero solo de pena y silencio llegó
Hasta el agua profunda,
Un sendero solo de penas mudas llegó
Hasta la espuma.

Sabe dios que angustia te acompañó
Que dolores viejos calló tu voz
Para recostarte arrullada en el canto
De las caracolas marinas
La canción que canta en el fondo oscuro
del mar
La caracola.

Van het allermooiste haar

van het allermooiste haar
dat jij in je vlecht draagt,
zou ik een ketting maken
om je dicht bij mij te houden.

Een kruik in jouw huis,
liefje, zou ik willen zijn...
zodat ik je kan kussen
telkens wanneer je een slok neemt.

Klein het bruidje,

Klein het bruidje
Klein de bruidegom,
Klein de woonkamer,
En de slaapkamer,
Daarom wil ik
Een klein bedje
En het muskietennet.

Alfonsina en de zee

Over het zachte zand
Dat door de zee wordt gekust
Keert haar kleine afdruk
Nooit meer terug
Een eenzaam pad
Van verdriet en stilte kwam
tot aan het diepe water
Een eenzaam pad
Van stille smarten kwam
Tot aan het schuim.
God weet welke angst
Je vergezelde
Waarom oude pijnen
Je stem deden zwijgen
Om te gaan rusten
Gewiegd in het gezang
Van de zeeschelpen,
Het lied dat klinkt
In de donkere diepte van de zee
De schelp.

Te vas Alfonsina con tu soledad
Qué poemas nuevos fuiste a buscar ...?
Una voz antigua de viento y de sal
Te requiebra el alma y la esta llevando
Y te vas hacia allá como en sueños,
Dormida, Alfonsina, vestida de mar ...

Cinco sirenitas te llevarán
Por caminos de algas y de coral
Y fosforecentes caballos marinos harán
Una ronda a tu lado
Y los habitantes del agua van a jugar
Pronto a tu lado.

Bájame la lámpara un poco más
Déjame que duerma nodriza en paz
Y si llama él no le digas que estoy
Dile que Alfonsina no vuelve ...
Y si llama él no le digas nunca que estoy,
Di que me he ido ...

Te vas Alfonsina con tu soledad
Qué poemas nuevos fuiste a buscar ...?
Una voz antigua de viento y de sal
Te requiebra el alma y la está llevando
Y te vas hacia allá como en sueños,
Dormida, Alfonsina, vestida de mar ...

Parra

Gracias a la vida

Gracias a la vida que me ha dado tanto.
Me dio dos luceros que cuando los abro
perfecto distingo lo negro del blanco
y en el alto cielo su fondo estrellado
y en las multitudes al hombre que yo amo.

Je gaat, Alfonsina,
Met je eenzaamheid
Welke nieuwe gedichten
Ben je gaan zoeken?
Een oude stem
Van wind en zout
Streelt je ziel
En voert haar mee
En je gaat daarheen
Als in dromen
Slapend, Alfonsina
Gekleed in zee.
Vijf zeemeerminnen
Zullen je dragen
Langs paden van wier
En van koraal
En de oogverblinde
zeepaardjes zullen dansen
In een kring om je heen
En de bewoners
Van het water zullen spelen
Spoedig naast jou.
Dim voor mij de lamp
Nog wat meer
Laat mij slapen
voedster van de rust
En als hij naar mij vraagt,
Zeg hem niet dat ik er ben, zeg hem dat
Alfonsina niet meer terugkomt
En als hij naar mij vraagt
Zeg hem dat ik er nooit meer ben
Zeg dat ik ben gegaan.

Dank aan het leven

Dank aan het leven, dat mij zoveel heeft gegeven.
Het gaf me twee ogen,
waarmee ik perfect het zwarte van het witte kan
onderscheiden,
de sterrenhemel kan zien in al haar diepte,
en in de menigte de man die ik liefheb.

Gracias a la vida que me ha dado tanto.
Me ha dado el sonido y el abecedario
con él las palabras que pienso y declaro
madre, amigo, hermano, y luz alumbrando
la ruta del alma del que estoy amando.

Gracias a la vida que me ha dado tanto.
Me dio el corazón que agita su marco
cuando miro el fruto del cerebro humano;
cuando miro el bueno tan lejos del malo
cuando miro el fondo de tus ojos claros.

Gracias a la vida que me ha dado tanto.
Me ha dado la risa y me ha dado el llanto,
así yo distingo dicha de quebranto,
los dos materiales que forman mi canto
y el canto de ustedes que es el mismo canto,
y el canto de todos que es mi propio canto.
Gracias a la vida que me ha dado tanto.

Guastavino

Pueblito, mi pueblo

Pueblito, mi pueblo.
Extraño tus tardes.
Querido pueblito
no puedo olvidarte.

¡Cuánta nostalgia ceñida
tengo en el alma esta tarde!
¡Ay! si pudiera otra vez,
bajo tus sauces soñar,
viendo las nubes que pasan.

¡Ah! y cuando el sol ya se va,
sentir la brisa al pasar
fragante por los azahares.

Pueblito, mi pueblo.
Extraño tus tardes.
Querido pueblito
no puedo olvidarte.

Dank aan het leven, dat mij zoveel heeft gegeven.
Het gaf me het geluid en het alfabet,
met hen de woorden die ik denk en uitspreek:
vader, vriend, broer en licht dat de weg van de
ziel van mijn geliefde verlicht

Dank aan het leven, dat mij zoveel heeft gegeven.
Het geeft me een hart dat vol levenskracht klopt
Wanneer ik de vruchten zie van het menselijke
verstand,
wanneer ik het goede aanschouw, zo ver
verwijderd van het kwade,
wanneer ik de diepte van jouw heldere ogen
aanschouw.

Dank aan het leven, dat mij zoveel heeft gegeven.
Het gaf me de lach en het gaf me de traan;
zo kan ik geluk van verdriet onderscheiden,
de twee elementen die mijn lied vormen,
en het lied van jullie, dat hetzelfde lied is,
en het lied van allen, dat mijn eigen lied is.

Klein dorp, mijn dorp

Klein dorp, mijn dorp,
Ik mis je middagen.
Mijn geliefde kleine dorp,
Ik kan je niet vergeten.

Hoeveel weemoedige nostalgie
Draag ik vanmiddag in mijn ziel!
Ach, kon ik nog eenmaal
Onder jouw wilgenbomen dromen,
En de voorbijdrijvende wolken zien.

Ach, en wanneer de zon ondergaat,
De bries voelen die voorbijtrekt,
Geparfumeerd door oranjebloesem.

Klein dorp, mijn dorp,
Ik mis je middagen.
Mijn geliefde kleine dorp,
Ik kan je niet vergeten.